

[Iver Poulsen.]

Nej, der var såmænd kun tale om glæde og tilfredshed med, at der nu er fremsat et forslag om det, vi ønskede.

Så bekymrede den højtærede justitsminister sig for, at blandt andre jeg ville give befolkningen det indtryk, at vi ikke havde regler for ministres ansvar i vore gældende lovregler, i de strafferetlige regler. Det er slet ikke tilfældet. Nu er jeg jo ikke jurist og kan ikke bevæge mig op i de høje juridiske himmelstrøg, som den højtærede justitsminister og kommissionen befinder sig i. Jeg er repræsentant for den almindelige vælger, og jeg tør godt sige, at vi almindelige vælgere er af den opfattelse, at det høje embede, som en ministerpost er, gør, at man ikke kan slå en minister i hartkorn med os andre almindelige mennesker. Det høje embede er forbundet med et ganske særligt ansvar — sådan må det være — og det må også være sådan, at de almindelige mennesker, der lever i et demokratisk samfund — det er jo ikke et demokratisk samfund, hvis man giver love, som menigmand, gennemsnitsmanden, ikke forstår — kan forstå og ganske klart få udtrykt, hvilket ansvar der er forbundet med dette høje embede. Det kræver respekten for embedet også.

Jeg må også bedrøve det ærede medlem hr. Ninn-Hansen en lille smule, når det ærede medlem siger, at vi har udarbejdet et forslag på baggrund af de to forslagsstillende partiers. Vort forslag ligger færdigt i skrivebordsskuffen og er klar til fremsættelse; men jeg tror ikke, det vil blive tilstillet udvalget, hvis udvalget ikke viser det demokratiske sindelag og henholder sig til den betænkning og indstilling fra udvalget for forretningsordenen, som jeg nævnte, og hvis vi ikke får lov til at komme med til en virkelig drøftelse af vort forslag, som på visse områder er betydelig forskelligt fra det foreliggende. I så fald kan jeg ikke se, at der er nogen som helst grund til, at vi sender vort forslag til udvalget, for vi er ganske overbevist om, at det hensyn, vi gerne vil have bliver taget til vort forslag — hvilket forslaget's karat efter vor mening også berettiger til — ikke vil blive taget, når vi ikke selv får lov til at være med i disse drøftelser. Jeg kan

godt straks sige, at vi i så fald vil tage under alvorlig overvejelse at fremsætte vort forslag i den allernærmeste fremtid.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen siger til mig, at han ikke synes så godt om titlen „ministres strafansvar“, for der var også tale om erstatningsansvar. Men jeg sagde udtrykkeligt, at der var tale om strafansvar, og at der som et appendiks var påhæftet i loven et erstatningsansvar. Jeg sagde videre, at når vi ønskede, det skulle hedde „ministres strafansvar“, var det for straks i titlen at fastslå, at det ikke drejede sig om en politisk ministers parlamentariske ansvar.

Det ærede medlem mente jo ikke, at vi skulle med i udvalget. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen og den ærede ordfører for venstre udtalte sig ikke om det — jo, undskyld, det ærede medlem frk. Helga Pedersen mente heller ikke, at vi skulle med i udvalget.

Til det ærede medlem frk. Helga Pedersen har jeg i øvrigt kun en ganske kort bemærkning. Jeg synes ærlig talt, at det ærede medlems forsvar for fhv. statsminister Erik Eriksens holdning i 1953 var, hvad man kan kalde noget anstrengt. Den tidligere økonomiminister, som jeg citerede, skrev, at den daværende statsminister ikke fandt en lov om ministeransvar påkrævet, og nu siger det ærede medlem, at det var af arbejdsmæssige grunde. Det er en meget dårlig sprogbrug, som i hvert fald ikke dækker det, den skulle dække, for noget kan jo godt være påkrævet, selv om det arbejdsmæssigt ikke lader sig gennemføre. Det ville derfor være mere korrekt at sige, at den daværende statsminister i 1953 havde den samme opfattelse, som venstre nu i løbet af de sidste 10 år er kommet til, men han havde bare ikke tid til at realisere denne opfattelse.

(Kort bemærkning).

K. B. Andersen: Jeg vil blot i anledning af det ærede medlem hr. Aksel Larsens udtalelse sige, at vi altså fik bekræftet, at det ærede medlem ikke havde været i salen under behandlingen af denne sag. Jeg siger ikke dette som en bebrejdelse. Jeg siger ikke dette som en bebrejdelse, for vi har alle sammen meget tit — desværre